GÁBORÉLET

2021 SZEPTEMBER

Tanévnyitó

❖ Nyári tábor

❖ Sztárinterjú

a focista Soltész-ikrekkel

Tartalomjegyzék

Újra a suliban…….....…....…….……..……3

Ifista szemmel…….....4

Régen volt, hogy is volt……...……...….6

A hónap sztárjai: Soltész István és Dominik...……...……..……...8

Búcsúzó tanárunk…….…..……10

A hónap könyve…….…..12

Az én sportom…….…..…….....…..13

Tábori élmények……..……...…14

Ti mondtátok; A hónap vicce…….……...……15

Életképek…….16

Gáborélet iskolai folyóirat 2021/22 (IX. évfolyam, 78. szám)

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: Kiss Ramóna 8.a, Galambos Anna 7.a, Csortán Dorottya 6.a, Radák Dóra 6.a, Radák Sára 6.a, Mészáros Maja 6.a, Bakos Viktória 6.a

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

1196 Budapest, Nádasdy utca 98., Tel: 282-8739 email: nadasdy.gaboraron@iskola.kispest.hu

1196 Budapest, Fő utca 143. Tel: 357-3334 email: gaboraron@iskola.kispest.hu

honlapunk: https://gaboriskola.edu.hu/

facebook oldalunk: https://www.facebook.com/kispestigaboraron/?ref=settings

Újra a suliban…

Kedves Gyerekek!

Véget ért a nyári szünidő, újra elkezdődött az iskola. Máskor ez a mondat talán kicsit szomorúan érint benneteket amellett a jó érzés mellett, hogy újra találkozhattok társaitokkal az iskolában. De a furcsa, vírusjárvány okozta helyzet miatt ez most szinte minden diákban jóleső örömöt okoz. Elmondásaitok szerint már mindannyian vártátok, hogy itt lehessetek a suliban, hogy újra együtt lehessetek barátaitokkal, és együtt tanulhassatok az iskolapadban, ne pedig online módon. Újra lehetett tanévnyitó ünnepély minden gyerek részvételével, ezeket megmutatjuk képeken. A sokszor nehéz helyzet ellenére is folytatjuk a suliújságot, hogy ezzel is vidám perceket vigyünk iskolai életetekbe. Noha új a tanév, mi a régit sem szeretnénk feledni, ezért búcsúzik tőlünk Banka Zoli bácsi, aki eddig magyart és történelmet oktatott az iskolánkban. A megszokottól eltérő helyszínen, de újra volt nyári tábor, erről olvashattok beszámolót egy diák és egy ifi szemszögéből is, illetve képeket is láthattok róla. „A hónap sztárja” rovatunkban iskolánk volt diákjai, a profi labdarúgókká vált Soltész-ikrek mesélnek nekünk. Nem maradnak ki az előző tanév során megszokott rovatok, a „Régen volt, hogy is volt”, „Az én sportom”, „A hónap könyve”, „A hónap vicce” és a „Ti mondtátok” című összeállítás is. Az idei tanévre kívánunk Nektek eredményes tanulást és örömmel teli iskolai perceket! A Gáboréletet ebben a tanévben is havonta olvashatjátok majd az iskola honlapján és facebook oldalunkon. Ne feledjétek, a Gáborélet továbbra is rólatok és Nektek szól majd!

Erdős Levente

Ifi szemmel

- Baráth Ádám

Az idei év elején csak reménykedni tudtunk abban, hogy lesz nyáron tábor, és nem marad el. Bár szervezés nem állt le, de elég hamar kiderült, hogy ha lehet is tábor, az idén az nem Káptalanfüreden lesz. Ekkor jöttek az új kihívások, megfelelő helyet kellett keresni a Gábor tábornak. Ezúton is szeretném megköszönni mérhetetlen kitartásukat Anna néninek, Ági néninek és Erzsi néninek, hogy rengeteg energiát és türelmet fektettek a hely keresésébe. A megszokottnál későbbi időpontban tudtuk meg, hogy ez sikerült, lesz tábor. Kicsit rövidebb, kevesebb gyerekkel, de lesz. Jött a felmérés ifi körben, hogy ki az, aki tud jönni. Szerencsére a lelkesedés nem fogyott el ennyi kihagyott idő után se, így elég sok jelentkező volt. Nálam sajnos nem volt ilyen egyszerű a dolog, mert intéznem kellett a szabadságot a munkahelyen, de úgy voltam vele, hogy a tábor minden nap szabit megér, úgyhogy meg kell próbálnom mindent! Elég későn tudtam visszajelezni, hogy nekem is sikerült szabaddá tennem magam, de szerencsére volt hely számomra is. Ezek után kezdődött maga a tábor napjainak a szervezése. Meglehetősen kevés időnk volt, de mindenki teljes erőbedobással állt bele, így hamar kirajzolódott, hogyan is fognak telni a napjaink, és milyen programok lesznek. Mivel nem voltunk még sosem Soltvadkerten, nem tudhattuk, mire is számítsunk. Tudtunk, hogy Anna néniék terveznek lemenni tábor előtt megnézni, ezért úgy gondoltuk egy páran, hogy csatlakozunk hozzájuk. Leértünk, megnéztük a

tábor területét, bemutatkoztunk a tábori gondnoknak, megnéztük a strandot. Így azért könnyebb volt átlátni a dolgokat, előre tervezni. Elérkezett a tábor napja, elkezdtünk bepakolni a cuccokat a kocsiba, megérkeztek a buszok, és jöhetett a beszállás. Zökkenőmentes utunk volt lefelé. Jöhetett a tábor elfoglalása és a berendezkedés. Eljött az idő, hogy induljunk a strandra. Mivel Soltvadkert az Alföldön van, így nem kellett azt a 143-144 lépcsőt megmászni. A strandra vezető út végig a tó partán futott, ami meglehetősen szép. Szerintem elmondhatom, hogy a strand az jobb volt, mint Káptalanon, homokos a part, meleg volt a víz és hosszasan mélyült. Nagyon jól telt a tábor, jól sikerültek a programok, és végre eltelt egy év úgy, hogy senki nem sérült meg, és nem kellet kórházba vinni (a tábor ideje alatt :)). Ez a tábor kisebb volt területileg és jobban együtt volt mindenki. Jó volt nézni, hogy amikor szabadidejükben a gyerekek ahelyett, hogy a telefonokat nyomkodnák a házban (bár azért volt ilyen is, ne tagadjuk), mindig ment a ping-pong, a foci, a kosár, kicsi a naggyal, fiú a lánnyal, szóval mindenki megtalálta azt, amit szeretett volna. Egy nagyon jó ifi csapat jött össze, és nagyon jól tudtunk együtt dolgozni, segíteni egymást, és esténként együtt szórakozni, lazítani.

Én összeségében úgy gondolom, hogy egy nagyon jó tábort zártunk idén. Azt nem lehet kimondani, hogy jobb vagy rosszabb volt ez, mint Káptalan, másabb. Megvan mind a két helynek a varázsa és előnye. Továbbá azt se felejtsük, hogy ha nem lett volna a soltvadkerti lehetőség, akkor nem biztos, hogy meg lett volna rendezve a tábor. Azt, hogy jövőre hol lesz, mikor lesz, még nem lehet tudni, de úgy gondolom, hogy idén kiderült, hogy bárhol is legyen, mi mindig tudunk egy jó hangulatú, remek tábort csinálni.

Régen volt, hogy is volt…

Sok idő telt már el azóta, amióta a Gábor Áron Általános Iskola először megnyitotta kapuit. Ahogy teltek az évek, úgy mentek és jöttek a diákok, akik közül a legtöbben még ma is szívesen emlékeznek vissza az itt töltött évekre. Ezúttal Weisz Attila, a Fő utcai épület egykori diákja mesélt nekünk.

Mikor jártál ide, és ki volt az osztályfőnököd?

2005-2009-ig voltam a Gábor Áron Általános Iskola tanulója. Az alsó osztályt egy másik iskolában jártam végig, ahonnan az 5. osztályra jöttem át matematika tagozatra. Kertész Ica néni volt az osztályfőnököm.

Mennyiben volt más akkoriban az iskola és a tanulás?

Amikor megérkeztem még nem volt két épülete a Gábor Áronnak, hanem csak a Fő utca, és másik iskolának számított a Nádasdy utcai épület. Akkoriban még csak 'A' és 'B' osztály volt. Ha jól emlékszem 7. osztály kezdetén szóltak nekünk, hogy mostantól 'C'-sek leszünk mivel összevonják az iskolát a Jókaival. Volt néhány dolog, amit meg kellett szoknunk, mint azt, hogy testnevelésre át kellett járnunk egy héten egyszer a Nádasdy utcai tornaterembe, a másik óránk pedig a Fő utcaiban volt megtartva. Akkoriban még csak 2 testnevelés óra volt egy héten. Néhány új tanárt is kaptunk.

Milyen ma már különlegesnek mondható, emlékezetes iskolán kívüli események voltak akkoriban?

Akkoriban még két tábor volt nyáron. Volt a vándortábor és az állótábor. Az utóbbi még mindig van. Én a vándortáborosok táborát erősítettem. A tábor maga 6-7 napig tartott, és az volt a lényege, hogy rengeteget sétáltunk, túráztunk. Minden második nap pedig táborhelyváltás volt. Ekkor sokszor 20+ kilométereket kellett sétálnunk, főleg, amikor eltévedtünk… Emlékszem, hogy 25 kilométer volt betervezve, és 40 lett a vége, mivel vissza kellett sétálnunk. Ezen felül ugyanúgy programokat szerveztek nekünk az akkori ifik, mint az állótáborban.

Ami még érdekes volt, hogy volt olyan táborozásnak mondható program, amit „Téli túrának" hívtak.

Decemberben vagy januárban elutaztunk két napra a Börzsönybe-re (ha jól emlékszem), és ott egy kunyhóban szálltunk meg. Miután kicsomagoltunk, elindultunk hegyet mászni két csoportra bontva. Egyik fele ment Ica néniékkel, a másik (kisebbik) fele ment Zoli bácsival. Mondani se kell, én az utóbbiba kerültem. A nagyobb csoport körülbelül a hely felénél visszafordult, míg mi felmentünk a hegytetőre. Ott egy vendéglőben ettünk, majd elindultunk vissza, de közben ránk esteledett. Körülbelül este 8-ra értünk vissza a szállásra úgy, hogy fél hat felé kezdtük el az visszautat.

Mely tanáraidra emlékszel vissza szívesen?

Ica néni áll az első helyen. Imádtam a matematikát és az informatikát, és az elején mindkettőt ő tanította. Sok jó emléket okozott az osztályomnak és nekem.

Erzsi nénire is szívesen emlékszem vissza, mivel ő volt az, aki megtanított helyesen írni. Nagyon sokat kellett velem „szenvednie", mivel nem adtam magam könnyen. Ő tanította meg, hogy a villamos két 'l', mivel két sínen jár, jegyezzem meg.

Éva néni és a rajz órái felejthetetlenek. Mindig bíztatott mindenkit, hogy jól néz ki, amit csinált, és megmondta, hol kéne kicsit javítani.

Miért szerettél ide járni?

Erre mindenképpen az iskolai programokat, hangulatot és az ifiket mondanám. Mivel másik iskolából jöttem, észrevettem mennyivel több program van, és ezekkel az ifik és a tanárok mennyit dolgoztak, hogy létrejöhessenek. Mindig is úgy fogom gondolni, hogy sokat kaptam az iskolától, amit szeretnék majd vissza is adni.

A hónap sztárjai:

Soltész István és Dominik

Az egykor iskolánk padjait koptató ikerpár elérte célját, amelyet mindig is mondogatott: profi labdarúgókká váltak. Gáboros diákokból Honvéd akadémistákká lettek, majd a szamárlétrát végigjárva eljutottak oda, hogy profi szerződést kaptak, ami azt jelenti, hogy a foglalkozásuk hivatásos labdarúgó lett. Isti a Budafok játékosaként, Dominik pedig Ajkán. Isti csapata tavaly az NB 1-be jutott, így lett belőle első osztályú játékos, Dominiket pedig ezen a nyáron szerződtette a Debrecen csapata, így már mindkettőjüknek elmondhatja magáról, hogy játszott NB 1-ben. Kívánjuk, hogy karrierjük tovább íveljen felfelé!

Mikor kezdtetek el focizni?

4 éves korunkban kezdtünk el focizni a Gyáli BKSE-ben.

Mi szerettetek volna lenni gyerekkorotokban? A focin kívül szóba került-e más lehetőség?

D: Mindig is erről álmodtunk, és egy pillanatig sem mondtuk le arról, hogy profik legyünk. Más lehetőség nem volt.

I: Ez lett a szenvedélyünk, mióta megláttuk a labdát, és ez a szeretet a mai napig megvan.

Milyen emlékeitek vannak az iskolánkról?

I: Abszolút pozitív emlékeim vannak az iskoláról, talán ez fordított esetben nem biztos, hogy így van.😁Mind az ott dolgozókkal, mind a társakkal kapcsolatban jó élményeim vannak. 6. osztályos koromban érkeztem, és itt fejeztem be az általános iskolát.

D: Én is jó érzéssel gondolok vissza az ott töltött pillanatokra, szerettem oda járni.

Mikortól dőlt el az, hogy reális esélyetek van arra, hogy profi labdarúgók legyetek?

I: Akkor, amikor megkeresett a Budafoki MTE, ahol később be is mutatkozhattam az NB1-ben.

D: Mikor aláírtam 18 évesen életem első profi szerződését.

Miért pont a Honvédot választottátok egyesületeteknek?

Ez volt akkor az egyetlen esélyünk, ahol folytathattuk volna a focit komolyabb szinten. Mivel ezt szerettük csinálni, muszáj volt megragadni az adódó lehetőséget. Utána ment minden magától.

Mi volt az eddigi legnagyobb nehézség a pályafutásotokban?

D: Az akadémista éveim, mikor nem sok játéklehetőséget kaptam, talán ezt tudnám kiemelni.

Amikor a BLSZ1-es Kelenből az NB2-es Budafokhoz szerződtem. Nem volt egyszerű 3 osztállyal feljebb bizonyítani.

Volt-e olyan pillanat, amikor úgy éreztétek feladjátok, és ha igen, mi segített át ezen?

D: Nehéz pillanatok mindig voltak, de soha nem jutott eszembe, hogy feladom.

I: Természetesen, mint mindenki másnak, nekünk is voltak nehézségeink. Ezek a nehézségek segítettek eljutni eddig a szintig. Mindig is a cél lebegett a szemünk előtt.

Mit tanácsolnátok azoknak a focizni szerető gyerekeknek, akik labdarúgók szeretnének lenni?

I: Azt, hogy szenvedéllyel és kitartással csinálják azt, amit szeretnek.

D: Elsősorban azt, hogy élvezzék, amit csinálnak, és merjenek nagyot álmodni.

Mik a terveitek és vágyaitok?

Kihozni magunkból a maximumot, nagy vágyunk pedig, hogy felnőtt válogatottak lehessünk.

Búcsúzó tanárunk:

Banka Zoltán

Iskolánk Nádasdy utcai épületébe pályakezdőként kerülő Zoli bácsi a tantestület meghatározó, elismert tanárává vált, aki nem csak a tanári szoba, hanem a tanórák hangulatát is igencsak feldobta. A diákok az ő órái miatt szívesen jöttek iskolába, humorával és gyerekközpontú szemléletével elvarázsolta őket. 2008 óta tanított iskolánkban, ám sajnos az élet máshová szólította, s mivel családjával vidékre költözött, szeptembertől már nem tudott tovább nálunk dolgozni. Mi innen kívánunk neki további sok sikert a tanításban és az élet minden területén!

1. Mikor és hogyan került az iskolánkba?

2008. szeptember elsején érkeztem a Kispesti Gábor Áron Általános Iskola Nádasdy utcai részlegébe. Azon a nyáron fejeztem be a tanulmányaimat főiskolán, és augusztus végén Erzsi néni felajánlott egy félállású napközis álláslehetőséget. Mivel épp a szakdolgozatomat írtam, kapóra jött az, hogy délelőtt a diplomamunkámon dolgozhatok, délután pedig a gyerekek között lehetek, így azonnal igent mondtam.

2. Mi a legszebb emléke a sulinkról?

Amikor a saját osztályaimmal eljutottunk a ballagásig. Akkor voltam igazán boldog, amikor láttam azokat a 8.-os gyerekeket, akiket még kicsi korukban vehettem a szárnyaim alá, mennyire megváltoztak, felnőttek, örültem, hogy az életük része lehettem.

3. Miért szeretett itt tanítani?

Örültem, hogy egyszerre taníthattam minden felsős évfolyamon, jó volt, hogy mindkét szakomban gyakorolhattam magam. Szakmailag izgalmas feladat

volt a különböző képességű diákok munkáját összehangolni úgy, hogy közben jó hangulatú, vidám órákat sikerült tartanom.

4. Mi a legviccesebb emléke?

Az egyik legviccesebb sztori kétség kívül pályakezdő koromban történt. A szokásos évi karácsonyi műsorra készült az iskola Buszlai Kati nénivel, mikor is az előadás napján az egyik főszereplő nagyon lebetegedett. Kati néni megkérdezte az előadás napján, hogy tudnám-e helyettesíteni a fiút. Én rögtön rávágtam, hogy: „Persze, mikor is lesz az előadás" – „Két óra múlva…" – hangzott a válasz. Ledöbbenve gyorsan nekiálltam szerepet tanulni. A beugrás végül jól sikerült, az akkori szereplők nagyon ügyesek voltak, mindig a kezembe nyomták a mikrofont, amikor én következtem. A felnőtt kollégák végül gratuláltak, nem tűnt fel senkinek, hogy nem elejétől fogva voltam a „társulat" tagja.

5. Voltak-e kedvenc osztályai, diákjai?

Neveket nem mondhatok, de természetesen voltak. Néhány gyerek azért tartozott a kedvenceim közé, mert a problémáikat saját maguk, néha kicsit eredeti módon oldották meg, már kicsikén látszott rajtuk, hogy a jég hátán is megélnek majd. Voltak, akik azért voltak szimpatikusak, mert a lehető legtöbbet megtették azért, ami a kötelességük volt: a tanulásért. Bármennyire is volt különbség az általam tanított diákok százai között, igyekeztem, hogy soha ne derüljön ki, hogy melyik osztályból ki kedvencem…

6. A nyelvtant, az irodalmat vagy a törit szerette iskolánkban tanítani leginkább?

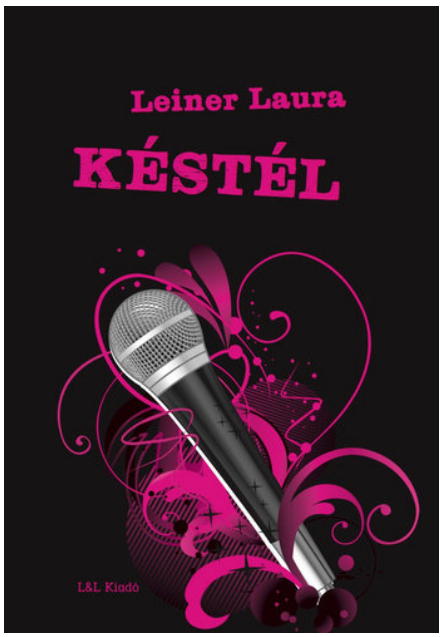
A főiskolán az egyik professzor még az első órák egyikén feltette ugyanezt a kérdést: „Melyik szakunkat tekintjük inkább a kedvencünknek?" Én akkor azt a választ adtam, hogy „Két lábbal állok a földön" – vagyis nem volt számomra különbség. Ez most is így van, ugyanolyan szívesen tartok magyarórát, mint történelmet.

7. Mi az, ami a legjobban hiányozni fog az iskolából?

Nagyon fog hiányozni az a családias közeg, ami a Nádasdy utcában lehetővé tette, hogy minden diákot pici kora óta név szerint ismerjek. Jó volt úgy kezdeni egy ötödik évfolyamot, hogy többé-kevésbe ismerős arcok köszöntek vissza rám. Ezen kívül nagyon fognak hiányozni a kollégáim; ilyen jó összetételű, egymást mindenben segítő tanári gárdával szerintem soha nem fogok találkozni… köszönöm, hogy veletek lehettem!

A hónap könyve

Leiner Laura: Bexi

A Bexi egy hatrészes könyvsorozat, ami 2014-ben robbant be a Késtél c. résszel. A könyv Budai Rebekáról szól, aki megírta első zenei számát, a Késtélt, és így vált híres zenésszé. Rebeka művészneve Bexi lett. A könyvben sok-sok humor, egy pici romantika és még sok más egyéb érdekesség található.

Leiner Laura arra törekedett, hogy leírja, milyen lehet a tinisztárok élete, a zeneipar sajátossága, az X-faktorhoz hasonló tehetségkutató műsorok felfedezettjeinek útkeresése, a hírnévvel járó mélypontok, döntés a tanulmányok folytatása és a popszakma között.

Véleményem szerint ez a könyvsorozat azokat a fiatalokat szólítja meg, akik olyan mindennapi problémákkal küzdenek, mint például a megfelelési vágy, vagy nehezen tudnak barátkozni, barátokat szerezni.

Nekem ez a könyvsorozat nagyon elnyerte a tetszésemet, és mindenkinek csak ajánlani tudom. ☺

Bakos Viktória 6.a

Az én sportom – ***Hoták Nándor, taekwondo***

A taekwondo egy koreai eredetű harcművészet, jelentése: a lábbal és a kézzel küzdés művészete. Olimpiai sportág.

A taekwondot bátyám hatására kezdtem el űzni 5 éves koromban (2015 szeptemberében), a Tájfun S.E. sportegyesületben. Az akkori edzőm, Papp András viszonylag hamar szólt, hogy indulnom kellene versenyen, ami 2016. május 7-én meg is történt. Azóta nagyon sok nemzetközi és hazai versenyen indultam.

Eredményeim nemzetközi versenyeken: 25 arany, 2 ezüst és 2 bronz. Idehaza jóval kevesebb versenyt szerveznek, és csak 7 éves kortól lehet indulni, de így is szereztem 4 aranyat (2-2 OB és Diákbajnokság) és 1 bronzot (OB). A gyermek EB is nagy vágyam volt, de az a járványhelyzet miatt kimaradt az életemből.

A taekwondo tiszteletre és önfegyelemre nevel. Megtanít nyerni és veszíteni. Ha valamit elhatározok az edzőmmel, Horvát Bálinttal, az általában bejön. Sokszor segít, ha valami nem megy a küzdelemben. Mindenben támogat a korábbi edzőmmel együtt.

Szeretnék Magyarországnak elsőként olimpiai aranyérmet nyerni. Azoknak ajánlom ezt a sportot, akik kitartóak és szeretnek sokat edzeni, képesek akár a hétvégéjüket is feláldozni.

Tábori élmények

Az idei Gábor tábor nekem már nem az első, de nem is a második, na, jó bevallom a harmadik volt… ☺ Ezen a nyáron a tábor egy kis izgalommal indult. Ezt többek között az okozta, hogy új helyen lett megszervezve. Előző években Káptalanfüreden táboroztunk, és sokat fürödtünk a Balatonban, mert közel voltunk a parthoz. Idén Soltvadkerten, a Vadkerti tónál kapott helyet a tábor, melyet mi diák nyelven csak „büdi tónak" becéztünk. Én itt is nagyon jól éreztem magam, mert ebben a tóban is ugyanúgy lehetett lubickolni, mint a Balcsiban, csak az volt a különbség, hogy kisebb volt. ☺ A táborban kor szerint csoportokra voltunk bontva. Minden csoportnak volt egy vezetője és öt úgynevezett „ifije". Az ifi egy olyan idősebb diák, aki már elballagott az iskolából, és visszajött, hogy a tábor ideje alatt segítsen a felügyelő tanároknak, szava egyenértékű a tanárokéval. Én két lánnyal kerültem egy szobába, akiket korábban nem ismertem, de jó barátság alakult ki közöttünk. ☺ A mellettünk lévő szobában a mi csoportunkból a fiúk voltak. A program minden nap nagyjából hasonló volt. Ébresztő után elkészültünk, majd gyülekeztünk a sportpályán, aztán reggeliztünk, és ezt követően rendet raktunk, takarítottunk, hogy a szobaszemlén minél jobb pontozást kapjunk. Ez azért volt jó, mert szobánként alkottunk egy-egy csapatot, és közös erővel érhettük el a jutalmunkat, ami nem más volt, mint indulás előtt a magasabb pontszámot összegyűjtők választhatták ki elsőként a gumicukrok közül a kedvencüket. Amíg a szobaszemlére várakoztunk, visszakaptuk a telefonjainkat, hogy szüleinket megnyugtassuk, hogy nagyon jól vagyunk, ne aggódjanak. Ezek után a délelőtti program következett, ami egyfajta vetélkedő volt mindig, amit az ebéd követett. Miután a pocakunkat teletömtük, a csendes pihenő következett, pihenés után pedig a délutáni program jött, ami mindig más volt. Mindenféle jó feladatokat találtak ki nekünk, amivel jókat szórakoztunk. Miután ez is megvolt, az esti program következett tisztálkodás után. Itt mindig játszottunk, utána fogmosás és lefekvés. Két nap, kedden és szombaton még diszkó is volt, igaz nem túl sokáig. Szerintem ez a tábor is mókásra sikerült, tele s tele volt vidámsággal, ahogy az összes többi. Bár én sajnáltam, hogy kicsit rövidebb volt, mint a korábbi években, de örülök, hogy egyáltalán megszervezésre kerülhetett. Én jól szórakoztam:), s remélem jövőre még többen szeretnék megtapasztalni, hogy Gáboros diákként Gábor táborban lenni jó.

Csortán Dorottya (6.a)

Ti mondtátok…

„*Nem találom a természetemet…”* (Természetismeret felszerelésre gondolt)

„*Feszes héjú tojása van…”* (meszes héjú helyett)

„*A méhcsalád tagjai: királynő, here, dolgozat…”* (dolgozó helyett)

A hónap vicce

„A kisfiút az anyja az iskola kapujában várja, mert ez volt az első napja az iskolában.
- Na, és mit tanultatok ma? - kérdezi tőle.
- Képzeld anya, ma megtanultam írni! - feleli a kisfiú büszkén.
- Igen? Egyetlen nap alatt? És mit írtál?
- Azt nem tudom, olvasni még nem tanultam meg…”

(Galambos Anna 7.a)

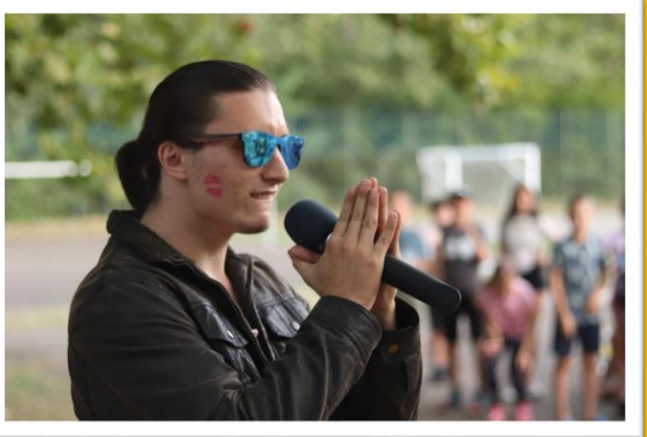

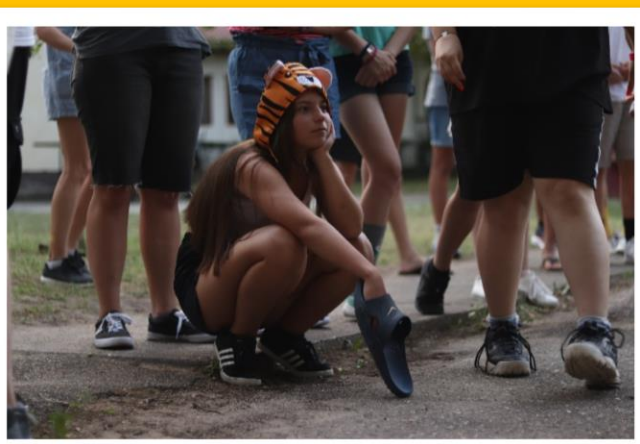

NY

JUST DO

